

opusdei.org

Prelaadi kiri (oktoober 2013)

”Mina tunnistan ühtainsat ristimist pattude andeksandmiseks”: seda Credo artiklit kommenteerib Piiskop Echevarria oma oktoobrikuu kirjas.

27.10.2013

Armsaimad: hoidku Jeesus minu tütreid ja poegi.

Möödunud nädalatel palvetati Paavsti üleskutsel paljudes paikades Jumala poole – see oli lakkamatu

kutse rahule maailmas ja inimeste teadvuses. Sellega seoses meenus mulle üks püha Josemaria lühipalve, mida ta meil 1952. aastal palvetada soovitas: *Cor Iesu Sacratissimum, dona nobis pacem!* Aastaid hiljem liitis ta sinna juurde veel *et Misericors*. Me peaksime Pühimast Halastavast Jeesuse südamest kogu maailmale rahu ammutama, selle südame rahust, millesse Jumal oma eluaseme on rajanud, et inimeste ja rahvaste vahel valitseks rahu ning lõppeks viha ja vägivald. Ka Johannes Paulus II. ja Benediktus XVI. palvetasid rahu eest ja kutsusid ka teisi selle eest palvetama.

Igal juhul –vihjas Püha Isa, kui ta paastu- ja palvepäeva välja kuulutas – on rahu eest palumine mõttetu, kui inimesed ei püüa püsivalt Jumalaga rahus elada, mis kujutab endast otsustavat võitlust patu vastu. Sel ajal, kui me sõja ja vägivalla lõppemise eest palvetasime,

meenused mulle püha Josemaria sõnad, mida ta oma esimestel preestriaastatel kirjutas: "on saladus. On avalik saladus: Maailmakriisid on pühakute kriisid – Jumal tahab käputäit "oma" inimesi igasse inimlikku tegevusesse – pax Christi regno Christi" – Kristuse rahu Kristuse riigis."[1]

Need alati kehtivad mõtted olid Opus Dei asutamise eelõhtul eriti aktuaalsed. Sellel, 2. oktoobril 1928 näitas Issand, meie Jumal oma lõputus halastuses meie Isale, et see oli tema tahe, kõigile inimestele teatavaks teha, et nad on kutsutud pühadusele. Ning samal ajal usaldas ta temale Opus Dei, selle tee pühadusele kutsetöö ja tavaliste elu olukordade kaudu – ta asetas selle tema kätele, tema hinge ja tema südamesse. Ta andis ka vaimu ning vajalikud apostellikud töövahendid, millega oli võimalik antud eesmärgini jõuda.

Sellest on möödunud juba 85 aastat, mil Opus Dei tänu Jumala headusele hakkas täitma Jumala poolt temale määratud ülesannet, teenida kirikut ja inimesi. Olgem ikka valvsad, et vastata sellele selgesõnalisele jumalikule kutsele. "Praalimata võime me öelda", nii kirjutas meie Asutaja palju aastaid tagasi, "Opus Deiga seoses avanesid jumalikud kutsumuse teed maapeal".[2]

Ülendagem oma südamed tänutundes Pühima Kolmainsuse ja meie Ema, Maarja poole, kelle abil saavad maailmale osaks kõik taevalised armud. Ja vaadake läbi oma südametunnistus: mida saaksin mina teha rohkem, et see sõnum minu ja kõigi inimeste südamesse sügavamalt juurduks. Kindlasti võin ma rohkem palvetada ja enam ohvreid tuua, oma kutsetöös intensiivsemalt ja ausamalt töötada; ma peaksin leidma ka uusi võimalusi, et teiste inimeste juurde jõuda ja nende jaoks olemas olla.

Viimastel kuudel oleme mõtisklenud ühe, püha, katoliikliku ja apostelliku kiriku saladuse üle. Kuid kirik on ka meie ema, *püha Ema Kirik*, sest tema rüpes näitas Püha Vaim meile uut elu Jumala lapsena. Kirik ise hoolitseb nagu hea ema alati oma laste eest, *kuni meie kõik jõuame usu ja Jumala Poja tundmise ühtsusesse, saades täismeheks Kristuse täisea mõõtu mööda* [3].

Ometi – see teeb meile valu ja mitte vähe – räägivad mõned, isegi katoliiklaste seast, põlgusega kirikust ja süüdistavad teda asjades, mida meie, tema lapsed oma käitumisega põhjustame, sest oleme meile usaldatud aule vaatamata ikka armetud, kurjale kalduvad mehed ja naised. Kirikuisade Kirikuisade ja samuti miljonite taevasse läinud pühade hingede suhtumine oli hoopis midagi muud. Püha Augustinus näiteks kutsus kristlasi üles: "Armastagem Issandat, meie

Jumalat; armastagem tema kirikut.
Teda nagu Isa ja kirikut kui Ema.”[4]
Ja püha Cyprianus ütles kaks sajandit
varem kategooriliselt: ”Mitte keegi ei
saa öelda, et Jumal on Isa, kui ta
kirikut Emaks ei pea.”[5]

Hiljuti tõi Paavst Frantsiskus selle
usutõe uuesti esile. ”Usk on kingitus,
see on Jumala and, mis antakse meile
kirikus ja kiriku kaudu. Ja kirik
kingib meile usuelu Ristimisel: see on
see hetk, mil ta meid Jumala lasteks
loob.”[6] See päev, mil me ristimisvee
kaudu Pühima Kolmainsuse nimel ja
jõul uuesti sünnime, on väga oluline
päev meie maapealses elus. Küsigem
koos Püha Isaga:” Kuidas näen ma
kirikut? Nii, nagu ma oma
vanematele tänulik olen, et nad
mulle elu kinkisid, kas ma olen
tänulik ka kirikule, et ta on mind
Ristimise kaudu usus
sünnitanud?”[7] Opus Deis oleme me
– tänu Jumalale ja tänu püha
Josemariale – sellest tegelikkusest

täiesti teadlikud ja seepärast väga tänulikud. Sest Opus Dei – nagu kirjutas Paul VI ühes kirjas, mille ta ühel päeval lihtsalt meie Isale saatis – on meie ajast välja kasvanud ”ja näitab, et kirik on alati noor”[8] Koos meie püha Asutajaga ja paljude Opus Dei usklikega, kes nüüd juba taevas puhkavad, võime me hüüda: ”Rõõm on see, kui võime sügavaimast hingepõhjast öelda: Ma armastan oma Ema, püha kirikut.”[9]

Me jätkame ka oma Credo vaatlemisega ning peatume ka lõpuks asjadel, mida ma teile enne kirjutasin. Täna niisiis vaatleme usuartiklit: *Mina tunnistan ühtainsat ristimist pattude andeksandmiseks* [10]. Põhjus, miks seda osa Credo lõpul palvetatakse, ei oma tähendust. ”Apostellik usutunnistus ühendab usu pattude andeksandmisesse usuga Pühase Vaimu, ning samuti kirikusse ja pühade osadusse. Kui Kristus Apostlitele Püha Vaimu saatis, andis

te neile jumaliku võimu, patud andeks anda; ”Võtke vastu Püha Vaim! Kellele te iganes patud andeks annate, neile on need andeks antud, kellele te patud kinnitate, neile on need kinnitatud (Jh.20; 22-23).”[11]

Kirik hoiab kogu täiuslikkuses alal need vahendid, mis Kristus meie tervenemiseks sisse seadis. Oma maise elu ajal olid Issanda sõnad ja teod igas mõttes pühad ja see ei ole üllatav, vaid vastupidi, loomulik, et rahvahulgad tema juurde tulid, *Ja igaüks rahvast püüdis teda puudutada, sest temast läks vägi välja ja parandas kõik.* [12] Paasapäha saladuse mõju, millega ta lõplikult kuradi, patu ja surma seljatas, kuulutatakse ennustatakse nende sõnade ja talituste kaudu. Need valmistavad ette seda, mida ta kirikule üle anda tahtis, niipea, kui kõik täide viidud oli. ”Jeesuse elu saladused on aluseks sellele, mida Kristus nüüd oma ametijärglaste

kaudu Sakramentides jagab, sest see, mis meie Vabastajas silmnähtav oli, on nüüd tema saladustesse üle kantud.”[13]

Sakramendid võimaldavad meile armu, mida nad iseloomustavad. ”Mis on Sakramendid muud, kui Jumala sõna inimesekssaamise jäljed, selged märgid sellest, kuidas Jumal – keegi peale tema ei saaks seda teha – tahab meid pühitseda ja Taevasse juhatada. Need on tööriistad, mida Issand kasutab, mis meelteni jõuavad, et meile tõeliselt seda armu vahendada, mis meile igaühele kuulub.”[14]

Me peame olema nii tänulikud püha Emale Kirikule, et ta seda aaret Jeesusele truuks jäädes meie jaoks alal hoiab ja meie kasutusse annab. Meie ülesanne on seda kaitsta ja hoida, et see muutumatuna püsiks. Tänaigem erilisel viisil Ristimise eest, mis meid suure jumalalaste perega

liitis. Seda vastu võtta nii vara kui võimalik on äärmiselt tähtis, sest see Sakrament – või vähemalt siiras soov seda vastu võtta – on pühaduse saavutamiseks hädavajalik: „*Tõesti, tõesti, ma ütlen sulle, kes ei sünni veest ja Vaimust, ei saa minna Jumala riiki*, kuulutas Jeesus Nikodemuse ees. Kindlasti – nii õpetab Kirik – võib Püha Vaim ka väljaspool kiriku nähtavaid piire tegutseda ja teeb ka seda. Kuid Jumal ise määras kindlaks Ristimise, kui kindla tee, mille kaudu me kiriku liikmeteks saame, ning nii Kristuse surmast ja Ülestõusmisest osa saame, mille kaudu meid päästetakse; seepärast on ürgvana kiriku traditsioon, et ristitakse väga väikesi lapsi”[16]. *Katoliku Kiriku Katekismusest* võime me lugeda, ”et laste ristimisega ilmneb selgelt, et pääsemise arm on täiesti teenimatult saadus kingitus. Kirik ja vanemat hoiaksid lapse eemal tohutult suurest armust – Jumala lapseks saamisest – kui nad ei võimaldaks talle Ristimist

juba kohe pärast sündimist.”[17]
Ning lõpuks kinnitab ta: ”Kristlastest vanemad peaksid tajuma, et see on nende ülesanne, viia edasi ja edendada seda elu, mis Jumal on neile usaldanud.”[18]

Ristimine mitte ainuüksi ei andesta patte ja vala pühakstegevat armu, vaid see on nagu üks kõigi teiste Sakramentide juurde. Nii võimaldab ta kristlastel, üha enam Kristuse sarnaseks saada, kuni nad temaga täielikult samastuvad. Kõigis ristitutes, nii lastes kui täiskasvanutes, peavad pärast Ristimist usk lootus ja armastus kasvama ja see sünnib kiriku sees, mis – nagu juba öeldud – pääsemisvahendeid jagab. Nii väljendas ennast Paavst möödunud kuul peetud Katehheesis. ” Ema”, nii ütles ta, ”ei piirdu sellega, et kinkida elu, vaid tema suur andumine aitab tal lapsed üles kasvatada, ta annab neile piima, toidab neid, õpetab neile

elu teid, saadab neid alati
tähelepanuga, poolehoiuga,
armastusega, ka siis, kui nad on juba
suured. Ta oskab neid noomida, neid
mõista ja neile andestada,
kannatuses ja haiguses nende
lähedal olla...”[19] Samamoodi
käitub kirik oma laste suhtes, keda ta
Ristimise läbi sünnitab: ”Ta aitab
meil kasvada, Jumalasõna edasi
andes (...) ja Sakramente
vahendades. Ta toidab meid
Euhharistiaga, ta annab meile
Pihisakramendi kaudu Jumala
andestust, ta toetab meid haiguse ajal
Haigete salvimisega. Kirik saadab
kogu meie usuelu, meie kristlikku
elu.”[20]

Kui suur on meie Jumala Isa
halastus! Ta teab, et oleme nõrgad ja
vaatamata heale tahtele ikka ja jälle
pattu ja eksimustesse langeme,
seepärast usaldas ta oma mõrsjale
Andestamise Sakramendi ”kõigile
kiriku liikmetele, eelkõige aga

nendele, kes pärast Ristimist raskesse pattu langesid ja nii ristimise armu kaotasid ning ühendust kirikuga kahjustasid”.[21] See Sakrament andestab ka andeksantavaid patte ja eksimusi ning vahendab uut jõudu sisemises võitluses ning nagu ütlevad kirikuisad on ”nagu teine päästeparv pärast laevahukku ja armu kaotamist”[22]

Ma mäletan hästi püha Josemaria suurt armastust Pihisakramendi vastu, nii et ta seda meelsasti rõõmu sakramendiks nimetas. Alati innustas ta seda nii sageli kui võimalik vastu võtma ja andis julgust pidevaks *Pihiapostolaadiks* . Ma annan siinjuures edasi mõned tema sõnad, ühelt katehheesi kohtumiselt.

”Minge pihile, minge pihile!” Kristus valas inimestele oma armu külluslikult! Asjad ei toimi, sest me ei lähe tema juurde, et ennast puhastada, valgustada, lõkkele

puhuda. Palju ujuda, palju sporti teha... hästi, suurepärane! Kuid kuidas on asjad teise, hinge spordiga? Ja hinge dushiga, mis meid puhastab ja lõkkele lööb? Mingem Pihile ja Armulauale. Kuid Armulauale mitte siis, kui me ei ole kindlad, et meie hing on puhas.”[23]

Üks teine kord jälle oli juttu teisel teemal: ”Mu lapsed, toogem pihitooli juurde oma sõbrad, oma sugulased ja inimesed, keda te armastate. Et nad ei kardaks. Julgustage neid. Öelge neile, et ei piisa sellest, kui me üks ainukene kord pihile läheme, nagu sageli juhtub, vaid palju kordi; mitte ainult teatud vanuses või haiguse puhul, ärge minge ainult ükskord arsti juurde vaid sagedamini, ja seal mõõdetakse teil vererõhku ja võetakse vereproovi. Niisamuti tehakse ka hingega [...].

Jumal ootab ootab, et paljud inimesed Pihisakramendis

kümbleksid! Ja pärast seda valmistas ta neile suure pidusöögi, Euhharistia; Seaduse truuduse ja sõpruse ringi igaveseks. Te peate pihile minema! (...) Ma tahan, et paljud inimesed tuleksid Jumala juurde, et ta neile andestaks”[24]

Selle kuu 6. Kuupäeval on püha Josemaria Escrivá pühakskuulutamise aastapäev. Sel päeval helises uue jõuga kutse pühadusele igapäevaelu kaudu. Nii on meil suurepärane võimalus, et jälle paljudele inimestele kõrva sosistada ja neid kutsuda jumaliku halastuse Sakramenti vastu võtma. 26. Oktoobril on järgmine Opus Dei aastapäev, siis tähistame me Opus Dei pühitsemist Jeesuse pühimale ja halastavale südamele. Meie isa määras selle kuupäeva ning soovis, et me seda igal aastal Kristus-Kuninga pühal uuendaksime.

Nüüd ma tahan lõpetada ja paluda, et te kõik Paavsti palvesoovidega ühineksite, palvetage iga päev kõige selle eest, mis tal südamepeal on ning samuti tema kaastöötajate eest kiriku juhtimisel; palvetagem rahu ja mõistmise eest ning rahu eest kogu maailmas. Olgem tihedalt ühenduses, püüelgem iga päev rohkem selle palveühtsuse poole, sest ei tohiks mööduda ühtegi päeva, mil me rahu eest ei palvetaks.

Ma õnnistan teid oma armastusega,
teie Isa

+ Javier

[1] Püha Josemaria, Tee, Nr. 301

[2] Püha Josemaria, Kiri, 15.8.1953,
Nr. 12

[3] Eph 4, 13

[4] Püha Augustinus, Enarratio in Psalmos 88, 2, 14 (PL 37, 1140)

[5] Püha Cyprian, De catholicae unitate ecclesiae, 6 (PL 4, 519)

[6] Paavst Frantsiskus, Jutlus Audientsil, 11.9.2013

[7] Sama

[8] Paul VI., Käsitsi kirjutatud kiri püha Josemariale, 1.10.1964

[9] Püha Josemaria, Tee, Nr. 518

[10] Missaraamat, Usutunnistus

[11] KKK, Nr. 976

[12] Lk 6, 19

[13] KKK, Nr. 1115. Vgl. Leo der Große, Predigt 74, 2 (PL 54, 398)

[14] Püha Josemaria, Kiri 19.3.1967, Nr. 74

[15] Jh 3, 5

[16] KKK, Nr. 1252

[17] KKK., Nr. 1250. Vgl. CIC can. 867

[18] KKK., Nr. 1251

[19] Paavst Frantsiskus, Jutlus
audientsil , 11.9.2013

[20] Sama

[21] KKK, Nr. 1446

[22] Sama

[23] Püha Josemaria, Perekondliku
kohtumise märkmed, 2.7.1974

[24] Püha Josemaria, Perekondliku
kohtumise märkmed, 6.7.1974